

SARAH
MORGAN

*Winter in
Schotland*

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Sarah Morgan
Oorspronkelijke titel: *The Christmas Sisters*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0439 6
ISBN 978 94 027 5904 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk oktober 2019

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Suzanne

Er zijn leuke herinneringen en nare herinneringen. Dit was een nare, en omdat het een jubileum betrof, besloot Suzanne het moment te markeren met een nachtmerrie.

Zoals gewoonlijk was ze bedolven onder de sneeuw, haar lichaam onbeweeglijk en bekneld onder een massa zo zwaar als beton. Er zat sneeuw in haar mond, haar neus, haar oren. De kracht en de druk van het pak sneeuw vermorzelden haar. Hoe diep lag ze begraven? Waar was de bovenkant? Was er iemand naar haar op zoek? Ze probeerde te schreeuwen, maar er kwam geen geluid...

‘Suzanne...’ Iemand riep haar naam.

Ze kon geen antwoord geven. Ze kon zich niet bewegen. Niet ademen. Haar borstkas werd fijngedrukt.

‘Suzanne!’

Door de duisternis en paniek heen hoorde ze de stem.

‘Je bent aan het dromen.’

Ze voelde iemand haar schouder aanraken, wat haar uit haar ijzige tombe rukte en terugbracht naar de werkelijkheid. Ze schoot overeind met haar hand op haar keel en hapte naar adem.

‘Rustig maar,’ zei de stem. ‘Alles is goed.’

‘Ik had... een droom. De droom.’ De droom had zo echt geleken dat ze ijskristallen om zich heen verwachtte in plaats van verfrommelde lakens.

‘Ik weet het.’ De stem was van Stewart, die met zijn hand zachtjes over haar rug wreef. ‘Je schreeuwde.’

Nu zag ze zijn bleke gezicht en de angstige trek rond zijn mond. Ze hadden hier een routine voor, maar die hadden ze al een tijd niet meer hoeven in te zetten.

‘Het was zo levensecht. Ik was weer daar.’

Stewart deed het licht aan. Een zachte gloed verspreidde zich door de slaapkamer, verlichtte donkere hoeken en verdreef de laatste flarden van de nachtmerrie. ‘Je bent veilig. Kijk maar om je heen.’

Suzanne keek, in haar gedachten nog bedolven onder de sneeuw. Maar er was geen sneeuw, geen lawine. Alleen maar haar warme, knusse slaapkamer in de Glensay Lodge, waar de restanten van een houtvuurtje nagloeiden in de haard, en de duisternis van de winternacht door een kier in de gordijnen zichtbaar was. Ze had de gordijnen zelf gemaakt van dikke, geruite stof die ze tijdens haar eerste bezoek aan Schotland had gekocht. Stewarts moeder had beweerd dat het de ruit van hun clan was, maar het enige waar het Suzanne om ging, was dat de stof de kou buitenhield en de kamer gezellig maakte. Ook de quilt, die over het voeteneinde van het bed lag, had ze gemaakt.

Op de tafel bij het raam stond een fles single malt whisky van de plaatselijke stokerij met daarnaast Stewarts lege glas. Daarnaast stond haar lievelingsstoel met de dikke, zachte kussens. Haar boek, een roman die haar niet echt wist te boeien, lag opengeslagen naast haar breiwerk. De dag ervoor was haar nieuwe bestelling wol binnengekomen, en ze was blij met de prachtige

kleuren. Donkerpaars en diepblauw lagen naast zachtere crème- en lavendeltinten, klaar om het palet van wit en grijs, dat achter de ramen zichtbaar was, op te fleuren. De wol deed haar denken aan de wilde Schotse heide die aan het begin en einde van de zomer in de *glen* bloeide. Die gedachte beurde haar op. Zodra het wat warmer werd, ging ze altijd graag 's ochtends vroeg wandelen op de hei, wanneer de zon de mist wegbrandde.

En Stewart was er. Stewart, met zijn lieve ogen en eindeloze geduld. Stewart, die al meer dan drie decennia aan haar zijde was.

Ze was in de Schotse Hooglanden, tienduizenden kilometers verwijderd van de ijzige hellingen van Mount Rainier. De droom hing nog steeds als een ijskoude mist om haar heen en besmette haar gedachten.

'Ik heb dit al meer dan een jaar niet gedroomd.' Haar voorhoofd was klam van het zweet; haar nachtjapon kleefde aan haar lichaam. Ze nam het glas water aan dat Stewart haar aanreikte. Haar keel was kurkdroog en het water was verkoelend en verzachtend, maar haar hand trilde zo erg dat ze op het dekbed morste. 'Hoe kan iemand na vijfentwintig jaar nog steeds nachtmerries hebben?' Ze wilde het vergeten, maar haar lichaam stond het niet toe.

Stewart pakte het glas van haar aan en zette het op het nachtkastje. Toen nam hij haar in zijn armen. 'Het is bijna Kerstmis. Dat is altijd een stressvolle tijd.'

Ze liet haar hoofd op zijn schouder rusten, getroost door de menselijke warmte. Geen sneeuw en ijs, maar vlees en bloed. Levend. 'Ik vind het een heerlijke tijd, omdat de meiden thuiskomen.' Ze sloeg haar arm om zijn middel en probeerde niet meer te trillen. 'Vorig jaar heb ik de droom niet één keer gehad.'

'Het kwam waarschijnlijk door het telefoontje van Hannah.'

'Het was een positief telefoontje. Ze komt in de vakantie naar

huis. Dat is juist geweldig nieuws. Niet iets wat een nachtmerrie oproept.’

Maar het was wel voldoende om gedachten en herinneringen op te roepen, en ze vermoedde dat die arme Hannah haar eigen gedachten en herinneringen had. Stewart had gelijk dat deze tijd van het jaar nooit gemakkelijk was.

‘Het is alweer een paar jaar geleden dat Hannah, Beth en Posy alle drie hier waren,’ zei Stewart.

‘En ik verheug me erop.’ Verwachtingsvol veerde Suzanne op. ‘Het wordt extra speciaal omdat Hannah vorig jaar niet kon komen.’

‘Waardoor de verwachtingen nog hoger liggen.’ Stewart klonk vermoeid. ‘Zet haar niet onder druk, Suzanne. Dat is zwaar voor haar, en uiteindelijk word je zelf gekwetst.’

‘Ik word niet gekwetst.’ Ze wisten allebei dat dat niet waar was. Telkens wanneer Hannah afstand nam van haar familie, deed het pijn. ‘Ik wil gewoon dat ze gelukkig is.’

‘De enige die Hannah gelukkig kan maken, is Hannah zelf.’

‘Dan kan ik nog wel willen helpen. Ik ben haar moeder.’ Ze zag hem kijken. ‘Ik b n haar moeder.’

‘Dat weet ik. En als je het mij vraagt, mag ze blij zijn met zo’n moeder.’

Blij? De meisjes waren in hun jonge jaren verre van blij geweest. Aanvankelijk was Suzanne doodsbang geweest dat Hannahs leven geruïneerd zou zijn door de gebeurtenissen uit haar jeugd, maar toen had ze beseft dat het haar verantwoordelijkheid was om dat te voorkomen.

Ze had gedaan wat ze kon om die gebeurtenissen te compenseren en de toekomst te beïnvloeden. Ze wilde alleen maar het beste voor haar dochters, en die last drukte zwaar op haar. Op sommige dagen zo zwaar dat het haar dreigde te vermorzelen. En ze had de

last ook op Stewarts schouders gelegd. Het schuldgevoel van de overlevenden. ‘Ik ben bang dat ik niet genoeg heb gedaan. Of dat ik het niet goed heb gedaan.’

‘Volgens mij denkt iedere ouder dat af en toe.’

Suzanne sloeg haar benen over de rand van het bed, opgelucht dat ze kon opstaan. Lopen. Ademhalen. De zon zien opkomen. Ze rolde met haar schouders en merkte dat ze pijn deden. Ze was vorige zomer achtenvijftig geworden en dat voelde ze nu in elke vezel van haar lichaam. Was de pijn echt of een herinnering? ‘Het was een nare droom. Ik was weer terug.’ Stikkend in een sneeuwtombe zonder lucht.

Stewart stond ook op. ‘Het trekt zo weer weg.’ Hij pakte zijn ochtendjas. ‘Ik ga niet vragen of je erover wilt praten, want dat wil je nooit.’

En dat was nu niet anders. Ze kon de nachtmerries niet tegenhouden, maar ze kon wel voorkomen dat de duisternis haar wakende uren binnendrong. Het was haar manier om er controle over te hebben. ‘Waarom ga je niet nog even slapen?’

‘Jij weet net zo goed als ik dat er niet meer geslapen wordt nadat jij zo’n droom hebt gehad. En we moeten toch over een uur opstaan.’ Zijn haar stond alle kanten op en hij had donkere kringen onder zijn ogen. ‘Er komt straks een groep van twintig bij het Adventure Centre. Het wordt druk. Ik kan maar beter vroeg beginnen.’

‘Hebben ze ervaring?’

‘Nee. Scholieren die een week op outdoor-avontuur gaan.’

Het werd haar koud om het hart. Het liefst zou ze hem smeken om niet te gaan, maar dat zou betekenen dat ze toegaf aan haar angst. Het zou ook betekenen dat ze Stewart vroeg om iets op te geven wat hij graag deed, en dat wilde ze niet. ‘Wees voorzichtig.’

‘Dat ben ik altijd.’ Stewart gaf haar een kus en liep naar de deur. ‘Koffie?’

‘Lekker.’ De gedachte om in bed te blijven sprak haar niet aan. ‘Ik spring onder de douche en dan begin ik aan de planning.’

‘Welke planning?’

‘Dat is nou echt een mannenvraag. Denk je soms dat Kerstmis vanzelf wordt gevierd?’ Ze knoopte haar ochtendjas dicht en wist uit ervaring dat bezig zijn de beste manier was om de duistere gedachten te verdrijven. ‘Het is al over een paar weken. Ik wil alles voorbereiden wat ik kan, zodat ik zo veel mogelijk tijd met de kleinkinderen kan doorbrengen. Ik zat te denken om nog wat extra spelletjes te kopen voor als het slecht weer is. Ik wil niet dat ze zich vervelen. In Manhattan hebben ze altijd zoveel te doen.’

‘Als ze zich vervelen, kunnen ze helpen met de dieren. Ze kunnen de kippen voeren met Posy, of de schapen bij elkaar drijven. Ze kunnen op Socks rijden.’

Socks was Posy’s pony. Ze was al achttien en genoot van een welverdiend pensioen in de velden vol hooi die om de woning lagen.

‘Beth vindt het eng als ze gaan rijden.’

Stewart schudde zijn hoofd. ‘Beth vindt heel veel dingen eng. We weten allebei dat ze overbezorgd is. Kinderen lopen niet in zeven sloten tegelijk.’

‘Alsof jij geen overbezorgde papa was. Vooral met haar.’

Hij glimlachte schaapachtig. ‘Posy was een stuiterbal. Ze ging alle kanten op. Beth was een fragiel poppetje.’

‘Ze is altijd een papa’s-kindje geweest. En als ze een overbezorgde moeder is, weten we allebei hoe dat komt.’

‘Ik zei niet dat ik het niet begreep, maar je moet kinderen soms ook hun gang laten gaan. Laat ze ontdekken. Fouten maken. Leven.’

‘Makkelijker gezegd dan gedaan.’ Suzanne wist dat zij ook over-

bezorgd was. ‘Ik praat wel met Beth. Misschien kan ik haar overhalen om de meiden te laten paardrijden. En als het slecht weer is, kunnen ze in de keuken helpen. Gaan we iets bakken.’

‘Misschien een gek idee...’ Stewart pakte zijn lege whiskyglas van de avond ervoor. ‘In plaats van alles te plannen en jezelf een hoop stress te bezorgen, zou je het dit jaar ook wat losser kunnen houden. Wat minder hard je best doen.’

Suzannes mond viel open. ‘Denk je dat het eten als bij toverslag op tafel verschijnt? Dat de Kerstman de cadeautjes ingepakt en wel aflevert?’ Zijn opmerking was zo typisch Stewart dat ze in de lach schoot. Voor een buitenstaander leken ze waarschijnlijk een absurd traditioneel stel, maar haar leven was precies zoals ze het wilde.

‘Ik kan je verklappen dat het geheim van ontspanning een goede planning is. Ik wil dat het speciaal wordt.’ Omdat dit de enige keer was dat de drie meiden samen waren, vond ze het nog belangrijker dat alles perfect was. Ze liep naar het raam, schoof de gordijnen opzij en drukte haar voorhoofd tegen het koele glas. Vanuit haar slaapkamer keek ze uit op de glen. De sneeuw leek licht te geven en weerkaatste het zwakke schijnsel van de maan. Het stille water van het *loch* glinsterde. Het loch werd omzoomd door de besneeuwde bomen van het bos, waarachter de bergen oprezen, boven alles uittorend met hun dodelijke schoonheid.

Ook al wist ze welke gevaren er op de loer lagen op die besneeuwde toppen, toch werd ze erdoor aangetrokken. Ze zou nooit ergens kunnen wonen waar geen bergen waren, al deed ze in de winter geen beklimmingen meer. Samen met Stewart maakte ze in de winter tochten op lagergelegen stukken. In de lente en de zomer, wanneer het warmer werd en de sneeuw zich terugtrok, klommen ze hoger.

‘Was het egoïstisch van ons om hiernaartoe te gaan? Hadden we in de stad moeten gaan wonen?’

‘Nee. En zo moet je niet denken.’ Hij klonk schor. ‘Het komt door de droom. Je weet dat het door de droom komt.’

Dat wist ze inderdaad. Ze vond het heerlijk om hier te wonen, in dit land van mist en bergen, van lochs en legendes. ‘Ik maak me zorgen over Hannah.’ Ze draaide zich om. ‘Over wat hier zijn met haar doet.’

‘Ik maak me meer zorgen over wat het met jou doet. Misschien zijn het de voorgaande kerstmissen die me achtervolgen.’ Hij zette het lege glas neer en wreef over zijn voorhoofd. ‘Je moet haar de ruimte geven, Suzy. Je kunt niet alles repareren, ook al weet ik dat je het altijd zult blijven proberen.’

Het licht verzachtte de harde lijnen van zijn gezicht, waardoor hij jonger leek. Door zijn werk was hij fit en slank, en soms leek hij nauwelijks vijftig, laat staan zestig. Het enige wat zijn leeftijd verraadde, waren de zilveren strepen in zijn haar, die ook in haar haar te zien zouden zijn als ze die niet kunstmatig had toegedekt.

Ze waren verliefd op elkaar geworden toen ze als berggidsen samenwerkten, toen het leven nog één groot avontuur leek. Het enige waar ze zich destijds druk om maakten, was hun volgende beklimming, hun volgende top. Sindsdien waren ze samen en had hun leven een grotendeels comfortabel ritme gevolgd. Een ritme dat in deze tijd van het jaar werd ontregeld.

Het verleden ging nooit weg, dacht ze. Het vervaagde, en soms was het nauwelijks meer dan een schaduw, maar het was er altijd. ‘Ik ga het hier zo gezellig mogelijk maken. Hannah werkt zo hard.’

‘Jij ook. Je leven draait niet alleen om de kinderen, Suzanne. Je leidt een succesvol bedrijf en dit is een van de drukste tijden van het jaar in het café.’

De bron van haar zorgen verplaatste zich. ‘Wat me eraan herinnert dat ik nog veertig kousen moet breien om geld in te zamelen voor de plaatselijke reddingsbrigade. Bedankt.’

Stewart grijnsde en pakte zijn kleren van de stoel waarop hij ze de avond ervoor had neergelegd. ‘Dat wil ik weleens zien, al die mannen met jouw kousen aan. Daar ga ik een foto van maken en op de Facebook-pagina van de brigade zetten.’

Suzanne rolde met haar ogen. ‘Het zijn geen sokken om aan te trekken, sufferd, maar om cadeautjes in te doen. We verkopen ze met flink wat winst. En voordat je iets zegt, wil ik je er even op wijzen dat we van de opbrengst van de kerstsokken van vorig jaar een nieuwe lawinepieper hebben kunnen kopen voor het reddingsteam, plus een bijdrage hebben kunnen leveren aan die dure brancard die jullie gebruiken.’

‘Weet ik.’

‘Waarom zeg je dan–’

‘Omdat ik het leuk vind om je te plagen. Je ziet er zo leuk uit als je boos bent. Je krijgt dan zo’n pruilmondje en van die schattige fronsrimpels en – hé!’ Hij bukte toen ze een kussen naar zijn hoofd gooide. ‘Met een kussen gooien? Hoe oud ben je helemaal?’

‘Oud genoeg om goed te kunnen mikken.’

Hij gooide het kussen terug op het bed, liet zijn kleren weer op de stoel vallen en greep haar beet. Samen vielen ze op het matras.

Ze slaakte een kreet. ‘Stewart!’

‘Wat?’

‘We moeten nog van alles doen.’

‘Klopt.’ Hij boog zijn hoofd en het laatste wat ze zag voordat hij haar zoende, waren zijn blauwe ogen die haar lachend aankeken.

Toen ze voor de tweede keer opstonden, gleden de eerste zwakke zonnestralen tussen de gordijnen door.

‘En nu ben ik te laat.’ Stewart dook de badkamer in. ‘Jouw schuld.’

‘Waarom is het mijn schuld?’

Maar hij stond al onder de douche te neuriën.

Suzanne bleef nog even liggen, rozig en voldaan, de droom bijna vergeten. Ze wist dat ze aan die kousen moest beginnen. Breien was voor haar de ideale ontspanning, al had het jaren geduurd voordat ze dat had ontdekt. Ze was er pas mee begonnen toen ze in de dertig was.

Aanvankelijk was het breien voor haar een manier geweest om haar liefde voor haar meisjes te tonen. Ze wilde hen omhullen met warmte. Wanneer ze haar breinaalden en wol pakte, breide ze niet zomaar een trui; ze breide haar gebroken, beschadigde gezin aan elkaar, en probeerde van de losse draden één geheel te maken.

Stewart kwam onder de douche vandaan en wreef zijn haar droog met een handdoek. ‘Zal ik onderweg naar huis een kerstboom regelen?’

‘Posy zei dat zij het zou doen. Laten we nog een paar dagen wachten. Ik wil niet dat de naalden er al vóór Kerstmis uit vallen. Hoeveel bomen zullen we doen dit jaar? Ik dacht één in de woonkamer, één in de hal en één in de televisiekamer. Misschien eentje in Hannahs kamer.’

‘Weet je zeker dat je er niet ook eentje in de bijkeuken wilt? En in de badkamer beneden?’

Ze keek hem dreigend aan. ‘Er liggen hier nog genoeg kussens die ik kan gooien.’

Maar hij had haar afgeleid van haar nachtmerrie. Ze wist dat dat zijn bedoeling was geweest, en ze was hem er dankbaar voor.

‘Ik zeg alleen dat je er misschien een paar in het bos kunt laten staan.’ Hij hing de natte handdoek over de rugleuning van de stoel, zag haar kijken, en hing hem toen in de badkamer. ‘Elk jaar werk je je een slag in de rondte om dit huis om te toveren in een winterwonderland.’ Hij kleedde zich snel aan, laag na laag, wat

nodig was voor zijn werk. ‘Je hebt hoge verwachtingen, Suzanne. Het valt niet mee om daaraan te voldoen.’

‘Het kan inderdaad soms een beetje stressvol zijn wanneer de meisjes samen zijn–’

‘Het zijn vrouwen, geen meisjes, en “een beetje stressvol” is nog zwak uitgedrukt.’

‘Misschien is het dit jaar anders.’ Suzanne haalde de lakens van het bed. ‘Beth en Jason zijn gelukkig. Ik heb zo’n zin om de kleinkinderen weer te zien. Ik hang de kousen boven de haard en ga allemaal lekkers bakken. En Hannah hoeft niets te doen. Ik wil alles af hebben voordat zij komt, zodat ik alle tijd voor haar heb en we kunnen bijpraten.’ Ze drukte de lakens tegen haar borst. ‘Als ze nou maar iemand zou ontmoeten, dan–’

‘Dan wat? Zou ze hem met huid en haar verslinden?’ Stewart schudde zijn hoofd. ‘Begin daar alsjeblieft niet over tegen haar. Hannahs relaties zijn haar zaken. En volgens mij kan het haar gewoon niet zoveel schelen.’

‘Zeg dat nou niet.’ Ze weigerde te geloven dat dat echt zo was. Hannah had een partner nodig. Haar eigen gezin. Een beschermende kring. Iedereen had dat nodig. Suzanne had er zelf naar gesnakt. Toen ze zes was, droomde ze er al van. Haar jonge jaren had ze doorgebracht met een moeder die te dronken was om zich bewust te zijn van haar bestaan. Later, toen haar moeders organen de strijd tegen de alcohol opgaven, was Suzanne in een pleeggezin geplaatst. Elk verhaal dat ze op school schreef, ging over deel uitmaken van een liefdevol gezin. In haar dromen had ze ouders en broers en zussen. Op haar tiende had ze zich erbij neergelegd dat het nooit zou gaan gebeuren.

Uiteindelijk was ze in een kindertehuis beland, waar ze Cheryl had ontmoet. Zij was de zus geworden naar wie Suzanne had verlangd, en ze had al haar liefde in hun vriendschap gestoken. Ze

waren zo hecht dat mensen dachten dat ze familie waren. Cheryls liefde vulde alle gaten in Suzannes ziel, als lijm die de gebroken stukken aan elkaar plakte. Ze voelde zich niet langer verloren en alleen. Ze wilde niet meer geadopteerd worden, want dan zou ze het kindertehuis, en dus Cheryl, moeten verlaten. Ze deelden een slaapkamer. Ze deelden hun kleren en grappen. Ze deelden hun toekomstdromen.

De herinnering was levendig en de behoefte om Cheryls aanstekelijke lach te horen was zo sterk dat ze bijna de telefoon pakte. Ze hadden elkaar al vijftientig jaar niet meer gesproken, en toch was de drang om met haar te praten nooit verdwenen. Het gemis van haar vriendin ging nooit over.

‘Suzanne? Waar denk je aan?’ Stewarts stem bracht haar weer terug naar het hier en nu.

Hij had gevonden dat Cheryl een slechte invloed had. Het ironische was dat ze zonder Cheryl Stewart nooit ontmoet zou hebben. Zonder Cheryl zou ze nooit berggids zijn geworden.

‘Ik dacht aan Hannah.’

‘Als je over haar liefdesleven begint, garandeer ik je dat ze de eerste vlucht naar huis pakt en geen fijne kerst heeft.’

‘Ik zal niets zeggen. Ik vraag Beth wel hoe het zit. Ik ben blij dat ze allebei in New York wonen. Het is goed voor Hannah om haar zus in de buurt te hebben. En Beth is gesetteld en gelukkig en blij met het moederschap. Misschien inspireert dat Hannah wel.’

De drie zussen zouden snel weer samen zijn, en Suzanne wist dat deze kerst perfect zou worden. Ze wist het zeker.